

opusdei.org

Prelaadi kiri (juuni 2010)

Oma juunikuu kirjas juhib Opus Dei prelaat oma usklike tähelepanu selle kuu liturgilistele pühadele.

13.06.2010

Armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Euharistlik ohverdus, millele Kristus meid kõiki iga päev kutsub, viib meie mõtted Paasapüha müsteeriumi juurde. Iga kord, kui pühitseme Püha Missat, või osaleme sellel, võtame me

osa Jeesuse Kristuse ülimast armastuse aktist, mis sai teoks tema Ristisurma läbi, millele oli suunatud kogu tema elu. Kuid on momente ja olukordi, milles palvetamine ja tänuteod, anumine, mille me ülendame Jumala poole Kristuse läbi Pühas Missas, muutub eriti reljeefseks.

Meie suur rõõm ja tänutunne Jumalale selle suure kingituse eest, mida me peame iga päev uuendama, on seotud nende liturgiliste pühadega, mida me, kas juba pühitsesime või pühitseme nende päevade jooksul, sest need meenutavad meile väga sügavalt Kristuse müsteeriumi erilisi aspekte ja samal ajal seovad meid selle erilise armuga.

Apostlite Teod jutustavad meile, kuidas Kiriku tekkimise ajal Püha Vaim näitas ennast nagu võimas tormituul ja tulekeeled, mis laskusid

Apostlite peale, täites nad oma andidega ja kinkides neile selle sama Issanda rahu, mille ta ise lubas: *rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile* [1]. Nende Püha Vaimu ilmumise märkide põhjal annab Jumal võimaluse ära tunda, kuidas Trööstija nendes hingedes tegutseb, kes ennast temale avavad.

Võimsas tormituules, millest eelnevalt juttu oli, avastame me jumalikku jõudu, mis on võimeline ka suurimad takistusi kõrvaldama ja samuti värsket õhku, mis atmosfääri saastavad mürgipilved laiali ajab. See pilt – selgitab Benediktus XVI – ”äratab meis mõtteid, kui hea ja vajalik on värsket õhku hingata, nii füüsiliselt kopsudega, kui vaimselt südamega, tervet vaimuõhku, mis on armastus”[2]. Tulekeeled räägivad meile sellest põlevast armastusest, millega ta inimeste südamed sütitada tahtis. See leek ” tuli kokkutulnud jüngerite peale, süttis neis ja kinkis

neile uue Jumala hiilguse. Nii saab teoks see, mida Jeesus, meie Issand ette kuulutas: "Tuld olen ma tulnud viskama maa peale, ja mida muud ma tahaksin, kui et see oleks juba süttinud!"(*Lk 12,49*) Apostlid koos erinevate koguduste usklikega on seda leeki kõige kaugemate maa piirideni kandnud; nii avasid nad inimkonnale tee, valgustatud tee ja nad töötavad koos Jumalaga, kes oma tulega maailma uueks teeb."[3]

Tänagem Maarjat tema väsimatu sekkumise eest, mille tõttu oleme Püha Vaimu sisenduste suhtes palju tundlikumaks muutunud, nagu juhtus ka Viimsel Õhtusöömaajal Apostlitega. Ma mõtlen eriliselt kõige selle hea peale, mida ta meis maikuus äratas, mil me püüdsime teda tõelise, lapseliku hardusega austada, ja ma mõtlen eriti sellele tihedale ühenduses olemisele Jeesusega, millele ta meid kõiki on osalema kutsunud.

Teiselt poolt oli eelmisele
pühapäevale langenud Püha
Kolmainuse Püha nagu kutse, et
seoksime oma mõtted ja oma
südamed veel rohkem sellega, kus on
tõelised rõõmud: Isa, Poja ja Püha
Vaimuga, Ainujumalaga, kes kõike
täidab, kes armu läbi meie
südametes elab ja kes meid lõplikku
ühtsusesse Taeva kirkuses juhatada
tahab.

Tahaksin jutustada teile ühe väikese
loo. Isa kabeli, Püha Risti Ülikoolis
Roomas hakati lauset BENEDICTA SIT
SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA
UNITAS marmorfassaadile
graveerima. Kui püha Josemaria
sinna saabus – ja seda tegi ta sageli,
kui ehitustööd veel käisid -, ei olnud
tema nägemine enam kuigi hea. See
tekst oli talle rohkem, kui tuttav, kuid
alati, kui ta meid palvetama kutsus,
küsis ta: Mis sinna kirjutatud on?
Olgu ka kogu meie elu üks kiituselaul
Ühele ainsale Kolmainujumalale.

Nüüd valmistume Kristuse Ihu ja Vere ja Jeesuse Pühima Südame pühadeks. Need ei ole üksteise lähedal mitte ainult ajaliselt, vaid loovad ka muidu ühtsuse, sest nad meenutavad meile kahte suurt Jumala heategu inimestele. ”

Armastus väljendub

Inimesekssaamises, selles Kristuse lunastavas teekonnas maapeal, mis viib teda viimse ohverduseni Ristiohvril. Ristil väljendub armastus uues valguses: vaid üks sõdur torkas piigiga tema küljesse ning kohe voolas välja verd ja vett (Jh 19,34) Jeesuse vett ja verd” – nii ütles meie Isa – ”mis oli äärmise andumuse tunnistuseks, kuni *consummatum est* (Jh 19,30), see on lõpetatud, armastusest.”[4]

Just Jeesuse Pühima Südame Pühal, 11.juunil lõpeb *Preestrite-aasta*.

Jätkakem palvetamist

preestrikutsumuste eest, preestrite ja kogu ristirahva pühaduse eest ja

haarakem kaasa ka teisi inimesi. Ma palun Jumalat, et need hüüded, mida me möödunud kuudel veel tugevamini tema poole suunasime, ei lõpeks meie hinges; Ja et me sunniksime vaikima kõik need, kes preestriks olemise imelist kingitust ründavad.

Hiljuti tegin ma palverännaku Torinosse, et Jeesuse surilina ees palvetada, mis oli välja pandud, et usklikud seda austada saaksid. See on tõesti väga muljetavaldav, kui palju valu pidi Jeesus meie pärast kannatama. Ja nagu ütles Johannes Paulus II, ” *Surilina on Evangeeliumi peegeldus*. Ja tegelikult, kui me selle püha lina peale mõtleme, jõuame järeldusele, et tema kujutis on nii lähedane sellele, kuidas Evangeelium meile Jeesuse kannatust ja surma kujutab ja et see liigutab sisemiselt igat tunnetega inimest, kui ta seda vaatab.”[5]

Ja nagu alati oma reise ajal, palusin ma *Sindones* kõigi teie saatel Jumalat, et ta süütaks meie südames Püha Vaimu tule. Ja nagu Benediktus XVI mõned nädalad tagasi, tagasiteel Piemonte pealinnast ütles, "tugevdab ja toidab see lina meie usku ja annab kristlikule vabadusele uue jõu, sest see sunnib meid Kristuse pale poole pööduma, Ristilöödud ja Ülestõusnud Kristust Paasasaladust vaatlema, kes on kristiku sõnumi keskpunkt." [6]

Jumalat näha, Jeesuse palet vaadelda, igavesti jumalikku suurust vaadeldes õnnelik olla – see on kõigi inimeste sügavaim unistus, isegi kui miljonid sellest soovist ise teadlikud ei ole. Ma mäletan, kuidas meie Isa Jumala palet vaadelda igatses. Ta kirjeldas seda järgmiselt: " See on reaalne soov. Need, kes üksteist armastavad, tahavad teineteist näha. Armunutel on silmad üksnes oma armastatu jaoks. Kas pole see loogiline? See on inimsüdame vajadus. Ma valetaksin,

kui salgaksin, et mind liigutab väga soov, Jeesuse nägu näha. *Vultum tuum, Domine, requiram* (Ps 27, 8), sinu palet, Issand, tahan ma otsida. Meelsasti suleksin ma silmad,” lisas ta eriti viimastel eluaastatel, ” ja mõtleksin, et kunagi saabub see silmapilk – kui Jumal tahab – et ma võin teda näha, mitte nagu peeglist ja osaliselt....vaid näost näkku (1 Kr 13, 12). Jah mu lapsed, minu hing januneb Jumala järele, elava Jumala järele. Millal võin ma tulla ja sinu palet vaadata? (Ps 42,3)” [7].

Kas ka meie igatseme Jeesust näha, kas me otsime teda Tabernaaklis, kus ta tõeliselt viibib, ja meie hinges, armu seisus. Kas tahame kohata tema müstilise ihu liikmeid, eriti abivajajaid, haigeid, vaeseid, neid, keda religioossete veendumuste pärast taga kiusatakse ja neid, kes kogu maailmast erinevas vormis ebaõigluse all kannatavad. Keegi ei võiks ükskõikne olla, kõik me oleme

kutsutud olema Kristuse Ihu liikmed, kes on üles tõusnud ja ajaloos edasi tegutseb: "Elavad liikmed, igaüks oma rollile vastavalt, see tähendab ülesandele, mille Jeesus meile usaldas"[8], mis sai meile osaks ristimise kaudu.

Meie kristlaseks olemine on sügavalt selles armastusväärses sakramendis juurdunud. Meie kutse pühadusele ja apostolaadile võtab nii konkreetse kuju, sest me teame, et Jeesuses Kristuses oleme me osalised maailma lunastamises. Kui selged on järgmised püha Josemaria sõnad: "Apostel on see kristlane, kes ristimise läbi Kristusega üheks muutub ja enesele teadvustab, et ta on Kristusega üks; kes Kinnitamise läbi ennast võitluseks Kristuse eest relvastab, kes on kutsutud maailmas Jumalat teenima, kõigi usklike üleüldises preesterluses – samalajal preestritest täiesti erineval viisil – ja annab meile võimaluse Kristuse

preesterluses osaleda,
kirikukultusest osa võtta ja inimesi
Jumala juurde juhatada, sõnaga,
eeskujuga, palve ja
meeleparandusega.”[9]

Tundkem nüüd, *Preestrite-aasta*
lõpul rõõmu neist mõtetest ja
püüdkem isiklikud järeldused teha.
Ja jälle püha Josemaria sõnad,
raamatust ”*Sepikoda*” võivad meile
abiks olla: ” Mõtle, et Kristus, hea
külvaja, kes igaühte meist, nagu
nisutera, oma haavatud kätte surub.
Tema veri imbub meisse. Ta
valgustab ja puhastab meid, ta
joovastab meid armastusega! Siis
paiskab ta meid maailma laiali. Aga
ühekaupa – sest nisu ei lõigata
kottidekaupa, vaid tera, tera
järel.”[10]

Eelkõige ”immutab ta meid oma
verega” Sakramentide kaudu, ja nii ”
valgustab ja puhastab ta meid,
joovastab meid oma armastusega”,

s,t. ta juhatab meid pühadusele. Aga ainult siis, kui me seda tahame, kui me laseme Trööstijal tegutseda, kelle tööks on, meid Jeesusega sarnaseks vormida.

Otsigem Issanda püha inimkonna puudutust Pihisakramendis ja Euharistias. Võtkem vastu tema õpetus, mitte ainult Pühakirja lugedes ja vaimuliku hariduse omandamises ja parandamises, vaid pidevas, siiras dialoogis temaga palves. Palugem teda, et tema sõna võiks tungida kõige sügavamale vaese "minu" hinge ja et süda ja hing sellest läbi imbuks. Me peaksime kogu südamest soovima, et võiksime tema juhendamisel tema jälgedes käia, tema voorustest õppida, tema kombel tunda, mõista ja armastada.

Kui siis Püha Vaim neid tegevusi meis levitas – õigemini, samal ajal – "püüab ta meid kogu maailma laiali laotada", nagu külva ja nisuteri

künnivagudesse puistab, et nad vilja kannaksid: sealjuures oleme me ise – tänu meie *preestrihingele* – ühenduseks Jumala ja inimeste vahel. Peale selle on preestritel Preestrikspühitsemise Sakramendi kaudu võime, et nad tegutsevad *in persona Christi Capitis*, nii, et Kristus on liturgilistel pühitsemistel Kiriku peana tõeliselt kohalolev.

Opus Deis on Jumal meile erilisest kutsumusest üldise kristliku kutsumuse seas, teada andnud. Ta tahab, et teeniksime teda selles vaimus, mille püha Josemaria alates 1928.aastast kehastas. Ristimise vundamendile tuginedes sunnib eriline kutsumuse arm meid, Kristust igal hetkel hingede päästmises aidata, kuid mitte sellepärast, et me teistest paremad oleksime. Jeesus on ainuke vahendaja inimeste ja Jumala vahel [11], aga ta tahtis, et me selles temaga koostööd teeksime.

Esiteks, peame me hardalt Kristuse Ohvriga pühas Missas ühinema. Selle ühinemisega Euharistias muutub kogu elu palve, tänu ja lunastusohvriks; meie isik ja meie teod muutuvad täielikult ja me anname end Kristuse tööriistaks maailmas. Kui me oma päeva **Missaks** muudame – nagu meie Isa seda väljendas - , siis oleme me tõeliselt *euharistlikud hinged*, mehed ja naised, kes püüavad oma käitumisega jumalikku Õpetajat jäljendada ja peegeldada.

Siis oleme me võimelised kaasa aitama, et kõik inimesed lunastamise viljadest osa saaksid; meist saavad Kristuse tööriistad, kes teistele inimestele tema õpetust vahendavad, neid tema Sakramentide armuallikate ja igavese elu juurde juhatavad ja et ka meie ise oma igapäevasel teel needsamad etapid ette võtaksime. Püha Vaimu juhtimisel käime me Kristuse

jalajälgedes ja meis teostub püha
Josemaria soov: "Anda oma elu teiste
eest. Ainult siis elame me Kristuse
elu ja saame temaga üheks." [12]

Veel üks aastapäev, meie Isa
pöördumine taevalisele kodumaale,
seisab meie ees. Palugem usaldusega
tema eestkostet kogu nädala jooksul
enne 26.juunit. Kui me truult tema
eeskujule ja sõnumile järgneme,
suudame me oma elu Kristuse eluga
sarnaseks muuta, kuni me lõpuks
temaga üheks saame.

Selle päeva eelõhtul mõtleme me
kolme esimese Opus Dei preestri
pühitsemisele, kes jätsid sügava
truuduse jälje. Nad olid alati "Jumala
asjades" ja tegid kõike, mida meie Isa
palus, et truult Opus Deid kiriku
teenistuses ellu viia. Nendest räägiti
suhetes meie Asutajaga: Ta pühitses
nad preestriks ja nüüd "tapab ta nad
tööga". Vaadakem – preestrid ja
ilmikud – igaühelt neist on meil

õppida, ja see ei ole kunagi piisav, et
arendada oma preesterlikku hinge.

Olgem tihedalt minu palvete ja
palvesoovidega ühenduses. Ma
mõtlen eriliselt haigete peale, kellest
ka Opus Deis puudu ei ole, või kes
kuidagi teisiti kannatavad. Kui nad
oma kannatused Kristuse Ristiga
ühendavad ja rõõmuga oma valud ja
hädad ohverdavad, võivad neist
saada vaatamata nende nõrkusele
tugisambad, mis teisi toetavad.

Ma õnnistan teid kogu armastusega.

Teie Isa

+Javier Echevarria

[1] *Jh* 14,27

[2] Benediktus XVI, Jutlus
Nelipühadel, 31.5.2009

[3] Benediktus XVI, Jutlus
Nelipühadel, 23.5.2010

[4] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.162

[5] Johannes Paulus II, Jutlus Torinos,
24.5.1998

[6] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 5.5.2010

[7] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
märkmed, 25.12.1973

[8] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 5.5.2010

[9] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.120

[10] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr.
894

[11]Tm.2,5

[12] Püha Josemaria, *Ristitee*,
14.peatus

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-juuni-2010/)
(15.03.2026)